

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávneného **Slovenská konsolidačná a.s.**, so sídlom v Bratislave, Cintorínska 21, IČO : 35 776 005, proti povinnému **Ing. L. B.**, bývajúcemu v K., zastúpenému JUDr. JCLic. Tomášom Majerčákom, PhD.,advokátom so sídlom v Košiciach, Južná trieda 28, **o vymoženie 318,89 € s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Košice II pod sp.zn. 35Er 3183/2011, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach z 27. marca 2013 sp.zn. 13CoE 168/2012, rozhodol

Formátované: Podľa okraja

t a k t o :

Dovolanie povinného **o d m i e t a .**

Oprávnenému nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice II (ďalej len „exekučný súd“) uznesením z 30. mája 2012 č.k. 35Er 3183/2011-32 zamietol námietky povinného proti exekúcii vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ing. Karolom Mihalom pod sp.zn. EX 1999/2011. Súd pri posudzovaní námietok povinného vychádzal z ustanovenia § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej iba „exekučný poriadok“), pričom konštatoval, že skutočnosti uvádzané povinným v námietkach proti exekúcii sú vo svojej podstate obranou proti rozhodnutiu vydanému v konaní o veci samej. Exekučný súd nemôže preskúmať postupy ani rozhodnutia tých subjektov, na podklade ktorých sa vedie exekučné konanie a nahrádzať tak konanie o riadnych či mimoriadnych opravných prostriedkoch. Z tohto dôvodu námietky povinného nepredstavujú také okolnosti, ktoré by v danom okamihu spôsobovali zánik exekučného titulu či zánik vymáhaného nároku alebo by bránili jeho vymáhateľnosti a preto námietky povinného zamietol. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie povinný.

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „odvolací súd“) uznesením z 27. marca 2013 sp.zn. 13CoE 168/2012 odvolanie povinného odmietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že odvolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, nakoľko podľa ustanovenia § 50 ods. 4 Exekučného poriadku je odvolanie prípustné len proti rozhodnutiu, ktorým sa námietkam vyhovel. V predmetnej veci nejde o takéto rozhodnutie, a preto bolo odvolanie proti napadnutému uzneseniu potrebné odmietnuť ako neprípustné.

Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu povinný podal dovolanie. Žiadal exekúciu zastaviť a znova posúdiť oprávnenosť návrhu na vykonanie exekúcie, pretože proti výkazu nedoplatkov Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s., podal ústne v lehote námietky, v ktorých vysvetlil chyby a neoprávnenosť výkazu nedoplatkov na zdravotnom poistení. Uviedol, že jeho námietky nesmerujú proti vykonaniu exekúcie ani nenapádajú exekučný titul, ale sú namierené proti oprávnenosti Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s., na podanie návrhu na vykonanie exekúcie ako takej. Namietal, že o jeho odvolaní bolo rozhodnuté bez nariadenia pojednávania a v jeho neprítomnosti.

Oprávnený vo vyjadrení k dovolaniu povinného uviedol, že sa stotožňuje s rozhodnutiami súdov nižších stupňov, ktorými boli námietky povinného proti exekúcii zamietnuté a trvá na svojich doterajších vyjadreniach.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.), skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Podľa § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V danej exekučnej veci smeruje dovolanie povinného proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktoré má procesnú formu uznesenia. Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa b/ odvolací súd rozhodol vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych

spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/. Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie povinného, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písm. a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka a riadneho zastúpenia účastníka bez procesnej spôsobilosti, prekážku právoplatne rozhodnutej veci alebo už prv začatého konania, nedostatok návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka konať pred súdom a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Dovolací súd ale nezistil, že by konanie odvolacieho súdu bolo takými vadami postihnuté.

Vzhľadom k tomu, že podľa ustálenej judikatúry súdov k odňatiu možnosti konať pred súdom, ako vade zakladajúcej prípustnosť dovolania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., môže dôjsť aj vtedy, ak odvolací súd odmietne odvolanie z dôvodu, že nie je prípustné (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.), hoci pre tento záver neboli splnené zákonné podmienky, zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či bolo rozhodnutie odvolacieho súdu z tohto pohľadu správne a či odmietnutím odvolania podaného povinným nedošlo k odňatiu jeho možnosti konať pred

súdom.

Podľa § 201, veta prvá O.s.p. účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevylučuje.

V zmysle vyššie citovaného ustanovenia zásadne platí, že každé rozhodnutie súdu prvého stupňa možno napadnúť odvolaním za predpokladu, že v konkrétnej veci zákon podanie odvolania nevylučuje.

Podľa § 202 ods. 2 O.s.p. odvolanie nie je prípustné ani proti uzneseniu v exekučnom konaní podľa osobitného zákona 31), ak tento osobitný zákon neustanovuje inak, a ani proti uzneseniu v konaní o vymáhanie súdnych pohľadávok podľa osobitného zákona. V poznámke 31) je uvedený zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok).

V prípade rozhodnutia vydaného v exekučnom konaní podľa Exekučného poriadku teda zásadne proti uzneseniu vydanému v tomto konaní odvolanie nie je prípustné. Takéto uznesenie súdu prvého stupňa možno odvolaním napadnúť len vtedy, ak je v Exekučnom poriadku výslovne ustanovené, že sa odvolanie proti nemu pripúšťa.

V prejednávanej veci odvolanie povinného smerovalo proti uzneseniu exekučného súdu, ktorým zamietol námietky povinného proti exekúcii. Exekučný poriadok ale nemá ustanovenie, v ktorom by sa výslovne uvádzala prípustnosť odvolania proti takémuto rozhodnutiu exekučného súdu. Ustanovenie § 50 ods. 4 Exekučného poriadku stanovuje prípustnosť dovolania len proti rozhodnutiu, ktorým sa vyhovel námietkam, o ktorý prípad v danej veci nejde. Záver odvolacieho súdu o existencii zákonného dôvodu, pre ktorý nebolo možné pristúpiť k vecnému preskúmaniu odvolania podaného povinným, ale ho treba podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietnuť, je preto správny. Z uvedeného je zrejmé, že odvolací súd odmietnutím odvolania povinnému neodňal možnosť konať pred súdom.

Povinný v dovolaní výslovne namietal, že odvolací súd o jeho odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania a v jeho neprítomnosti.

Podľa § 214 ods. 1 O.s.p. na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie vždy, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d) to vyžaduje dôležitý verejný záujem.

Podľa § 214 ods. 2 O.s.p. v ostatných prípadoch možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

V prejednáwanej veci odvolací súd nebol povinný nariadiť pojednávanie, pretože nepristúpil k vecnému prejednaniu odvolania proti rozhodnutiu exekučného súdu, ale odvolanie odmietol v zmysle § 218 ods.1 písm. c/ O.s.p. ako procesne neprípustné t.j. smerujúce proti takému rozhodnutiu exekučného súdu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné. V zmysle § 214 ods. 2 O.s.p. na prejednanie odvolania, ktoré sa odmieta podľa § 218 O.s.p., odvolací súd nemusí nariadovať pojednávanie (R 78/1999, ÚS SR 74/2000).

Ak preto v prejednáwanej veci odvolací súd rozhodol o odvolaní povinného bez nariadenia pojednávania, postupoval v súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o ostatné námietky povinného, ktorými napádal oprávnenosť vymáhanej pohľadávky a návrhu na vykonanie exekúcie, to všetko sú otázky vzťahujúce sa k právnemu posúdeniu veci. Nesprávne právne posúdenie je síce relevantný dovolací dôvod, ktorý sa však môže uplatniť až v takom prípade, ak by bolo dovolanie z iného dôvodu v zmysle § 237 alebo § 239 O.s.p. procesne prípustné (viď R 54/2012 a tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napr. rozhodnutie z 29. júna 2010 sp.zn. 1 Cdo 62/2010, z 29. novembra 2010 sp.zn. 2 Cdo 97/2010, z 9. júna 2011 sp.zn. 3 Cdo 53/2011, z 24. mája 2011 sp.zn. 4 Cdo 68/2011, z 23. júna 2011 sp.zn. 6 Cdo 41/2011). V prejednáwanej veci však o takýto prípad nešlo. Navyše sa tieto námietky netýkajú rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho odôvodnenia, ale samotného exekučného titulu, preto ich povinný mohol uplatniť len v rámci opravných prostriedkov prípustných proti tomuto rozhodnutiu.

Vzhľadom na to, že dovolanie povinného proti uzneseniu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd

Slovenskej republiky jeho dovolanie podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako neprípustné odmietol.

V dovolacom konaní úspešnému oprávnenému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti povinnému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd však oprávnenému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodal návrh na uloženie tejto povinnosti (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. januára 2016

JUDr. Helena Haukvitzová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová